

≡ KNIHA ZLIN

Steffen Jacobsen

Trofej

FLEET

Steffen Jacobsen

Trofej

Steffen Jacobsen

TROFEJ

Copyright © Steffen Jacobsen, 2013
Translation © Markéta Kliková, 2015

ISBN 978-80-7473-301-7 (PDF)

„Lovu na člověka se žádný lov nevyrovná. A pro ty, kteří loví ozbrojené lidi už dost dlouho a líbí se jim to, nemá nic jiného význam.“

Ernest Hemingway

Prolog

Finnmark, severní Norsko
24. března 2010; 18:35 hod.
70° 29' 46. 97 S
25° 43' 57. 34 V

Sledoval, jak západně od Porsangerského fjordu zapadá slunce za hory. Když ho našli, věděl, že už jej znovu nikdy neuvidí. Šeřilo se a od vody přicházel chlad. Pár kroků před ním padala náhorní plošina prudce do moře, takže jediné tudy by bylo možné utéct, ale slézt po sto metrů vysokém převislém útesu nebylo v jeho stavu a při mizejícím denním světle možné. Tohle je konec a bude lepší se mu postavit čelem. Už nechtěl být zvířetem.

Věděl, že ho lovci celý den hnali právě k tomuto bodu, k hraně ničeho. Kulhal po uvolněných žulových deskách, odhodil vybitou loveckou pušku a dřep si za osamělý velký kámen, který vítr obrousil do příjemné křivky, k níž mu záda sama přilnula. O pár metrů dál proudila v potoce voda z tajících ledovců. Horský potok rychle a hladce přetékal přes hranu a voda dopadala na břeh fjordu hluboko pod ním.

Viděl světla několika aut na druhé straně fjordu. Jela necelých patnáct kilometrů od něj, ale v úplně jiném světě. Pak si zastrčil ruce do podpaží, opřel si bradu o kolena a díval se na zničenou pohorku, kterou zasáhla klientova kulka. Od té chvíle už jen překotně prchal.

Poraněná noha mu pořád ještě krvácela, ale už to nijak zvlášť nebolelo. Stáhnul si pohorku a zatnul zuby, když s botou sundal i ponožku ztvrdlou od zaschlé krve. Vklínil botu pod kámen a zasypal ji šterkem a kamínky. Možná ji někdo jednoho dne najde.

Byly to kvalitní pohorky. Výbavu měl celkem vzato prvotřídní. Oblékl si maskáčovou bundu a lovecké kalhoty, flísku, termoprádlo, s sebou měl i kompas a zalaminovanou mapu kraje Finnmark s výběžky sahajícími do Barentsova moře mezi Porsangerským, Lososím a Tanským fjordem.

Na obloze se objevily první hvězdy a planety. Věděl, která je Venuše, ale ostatní nepoznal. Ingrid je pojmenovat dokázala. Souhvězdí, horské rostliny i zvěř měla v genech.

Vyndal ruce z podpaží, sepnul je a pomodlil se za svou ženu, ačkoli se jinak nikdy nemodlil. Ingrid jim prostě *musela* uniknout. Na lyžích i pěšky se v horách pohybovala rychleji než on a on to také přese všechno zvládal. Doted.

Odpoledne zaslechli píšťalky lovců a bylo jim jasné, že je objevili. Objali se. Políbil ji na studené rty a odstrčil ji od sebe po roztáté vodě pod okrajem ledovce. Nechtěla ho opustit, tak do ní strčil znovu, až málem upadla. Řekl jí, že se bude držet na hřebenu tak, aby byl vidět, aby pronásledovali jeho. Ona měla běžet dál podél ledovce a pak vyrazit nahoru do terénu. Kdyby běžela po zbytek dne a přes noc, mohla by za svítání dorazit do Lakselvu a zburcovat policii.

Ingrid si nasadila lyže, jako šíp vystřelila přes zasněžený svah a zmizela mezi zakrslými borovicemi, kde ji těžko mohli vidět. Uteče jim.

Svou ženu naposledy spatřil z hřebenu. Ve stejný okamžik si všiml lovců, kteří přecházeli přes ten vedlejší. Měli v zádech odpolední slunce a vrhali dlouhé

stíny. Ti vpředu ho uviděli. Mezi dolinami se znovu rozezněly píšťalky.

V horách nebyli od té doby, co se narodila dvojčata, a to už jsou dva roky. Takže už se nemohli dočkat. Jeho žena pocházela z Norska a naučila ho milovat opuštěné severní kraje. Rozhodli se spontánně, když viděli předpověď počasí pro Finnmarku, která na konec března slibovala klidné, bezoblačné dny. Přemluvil svou matku, aby pohlídala děti, a zarezervoval dvě místa v příštím letadle z Kodaně do Osla a dál z Osla do Lakselvu.

Večeři si dali v téměř prázdném hostinci Porsanger Vertshus. Sezóna teprve začínala a hostinská je s radostí přivítala. Pak nahoře na pokoji vypili lahev červeného vína, pomilovali se pod studenými přikrývkami a spali tvrdě a bezstarostně.

Druhý den ráno si vyšli na sever podél východního břehu Porsangerského fjordu, kamion je svezl do Vakkärä, odkud se vydali do hor. Naplánovali si třiceti kilometrovou túru na severoseverovýchod k jezeru Kjæsvatnet. Chtěli si u něj postavit stan a trochu si zarybařit, fotit, zkrátka strávit tam pár dní a pak se vrátit do Lakselvu.

Šli za jarního slunce a obklopovaly je vůně, které probouzející se jaro uvolňovalo z rostlin, lišejníků, z tisíců jezer a planin, kde pohorkami prolamovali námrazu. V jezeře Kjæsvatnet chytil několik zimou otupělých pstruhů. Ryby byly v jeho rukách těžké, chladné a pevné. Zabalil je do lišejníku, uložil do rybářského koše a Ingrid rozdělala oheň. Mráz začal praskat v korunách stromů, ale oni v malém březovém háji seděli ve spacácích těsně u ohně, opírali se o kmeny a jedli. Zima jim nebyla.

Později ho v noci probudil hluboký, pravidelný zvuk rotoru vrtulníku daleko na východě. Nezarazilo ho to.

Často slýchávali vrtulníky přivázející pacienty do nemocnic v Kirkenes nebo v Hammerfestu nebo letící se zásobami a posádkou na ropná pole v Severním moři. Tato oblast má napříč téměř sedm set kilometrů a skoro nikdo tu nežije. Jsou tu prakticky sami, kromě větrem ošlehaných městeček u pobřeží a kočovných Sámů se soby.

Znovu usnul a další probuzení si už nepamatoval tak jasně. Od tohoto okamžiku se vše rozpadlo na malé nesignifikantní útržky: záblesk chladného, hvězdami posetého nebe, když se stan nad nimi vytrhl z konstrukce, Ingridin krátký výkřik, ostrý zápach ozónu, modrý, bzučivý záblesk. Bolest a tma. Nemohl pohnout jediným svalem, ale vnímal, že ho zvedli i se spacákem a vynesli do noci ozářené hvězdami.

Později ho napadlo, že je ochromili elektrickým paralyzérem. Jako ve filmu.

Silueta helikoptéry zastínila nebe nad nimi. Položili je dovnitř na podlahu a stroj se zakymácel, když muži nastoupili.

Stav beztlíže. Přeprava.

Únosci neřekli žádné slovo, nepromluvili mezi sebou, ani k Ingrid nebo k němu. O pár minut později se jeden z nich předklonil s injekční stříkačkou v ruce, zapíchl Ingrid skrz spacák do stehna jehlu a její částečně bezvědomé nařikání ustalo.

Všiml si, jak muž z další stříkačky vytlačil jasný řídký pramínek tekutiny. Pak mu poklekl vedle hlavy a nahmatal ve spacáku jeho paži.

Plaval vzduchoprostorem směrem k zářícímu čtverci, načež se probudil a shledal, že dřepí nahý na betonové podlaze a třese se chladem. Výhled měl na prázdný okenní rám. Venku bylo větší světlo než uvnitř. Tělo se mu asi vzpamatovalo dřív než mysl, protože balancoval

v podřepu na patách. Ruce měl zmodralé a nateklé od utážených kabelových stahovacích pásky, kterou měl svázaná zápěstí, od nichž vedlo ocelové lanko ke kovovému očku přichycenému k zemi.

Na konci budovy byla na trámech složená hromada břidlice a on hádal, že jsou v jednom z mnoha opuštěných břidlicových lomů v horách.

Vedle něj se ozval povzdych a škrábání nehtů po betonu. Svalil se na bok, aby to, co Ingrid uvidí jako první, byla jeho tvář.

Přitiskli se k sobě, jak jen to ocelová lanka dovolovala, a v tu chvíli se otevřely dveře. Spatřili v nich dvě tmavé postavy, za nimiž prosvítalo ranní slunce. Přicházeli k nim halou a štěrk jim křupal pod pohorkami. Naprosto ignorovali jeho rozlícenou otázku v dánštině, angličtině a norštině. Když nepřestával nadávat, přiložili Ingrid k hlavě pistoli.

Nejvyšší muž ho vytáhl za vlasy do sedu. Pak ho zase pustil a vytáhl si z kapsy v bundě jejich pasy. Muž bezchybnou angličtinou se skandinávským přízvukem konstatoval jejich věk a zeptal se na jejich hmotnost, jestli berou nějaké léky a zda vědí, jak vstřebávají kyslík.

Mátl ho mužův klidný, konverzační tón. Ten, co ho doprovázel, odklonil pistoli od Ingridiny hlavy. Posbíral v puse sliny a plivnul dotazujícímu se na botu.

Ten se ani nehnul. Oba muži mezi sebou neprohodili jediné slovo. Přesto druhý z nich patou pohorky prudce dupnul Ingrid na prsty u nohy. Vykřikla. Vrhla se proti lankům, načež dostal kopanec na solar.

Muž zopakoval otázky a dostal na ně odpověď. Poté oba odemkli visací zámky, přestříhli jim kabelové stahovací pásky okolo kotníků, vytáhli je nahoru a vyvedli ven.

Ingrid museli podpírat, ale on chtěl jít sám.

Na dvoře mezi budovami břidlicového lomu stáli další čtyři muži. Na sobě měli černé lyžařské kukly, maskáčové bundy a kalhoty s maskovacím vzorem vhodným do hor. Ledově šedé, černé a tmavozelené nepravidelné barvy naruší v terénu obrys jejich postav.

Pohlédl muži do hnědých očí.

„Hrajete si tady na hrdiny, co?“ prohodil dánský.

Muž přimhouřil oči, jejich koutky se vpily do vrásek od úsměvu, ale neodpověděl.

Přestříhli jim pásky okolo zápěstí a on k sobě přitiskl Ingrid. Byla drobná a hubená a pokoušela si rukama zakrýt klín i malá prsa.

Na stole, což byly dveře položené přes dvě dřevěné kozy, leželo oblečení, pohorky, výbava a jídlo. Řekli jim, ať si na sebe vezmou termoprádlo, trička, flísky, ponožky, maskáčové bundy i kalhoty. Velitel jim doporučil sníst ze stolu všechno, co se do nich vejde; těstoviny, müsli a chleba. Tohle je poslední jídlo, které dostanou.

Hnědooký velitel je informoval, že si je koupil klient, který je bude v příštích dvaceti čtyřech hodinách štvát po horách. Nejde o nic osobního. Klient je nezná a oni neznají jeho. Ve hře byli i jiní, ale on si vybral je.

Ingrid skryla tvář v dlaních, schoulila se a rozvzlykala. Neustále opakovala jména dvojčátek.

Všiml si pohybu za oknem. Uvnitř za špinavým, popraskaným sklem někdo byl. Oválnou tvář napůl zakrýval stín široké krempy klobouku.

Pak muž ukročil ke straně, pryč od okna.

Dostanou dvě hodiny náskok, pokračoval velitel. Když je najdou během stanovené doby, klient je zabije, jak se mu zamane. Ukázal na bílou osamocenou skálu o několik stovek metrů dál. U jejího úpatí najdou loveckou pušku se třemi náboji. Můžou s ní udělat, co budou chtít. Umí zacházet s puškou?

Přikývl.

Ingrid se zhroutila a on ji prudce zvedl na nohy. Provedl ji mezi budovami okolo hromad břidlice ven do terénu.

Slunce opustilo hory na východě a oni se rozběhli.

Všiml si odrazu čelovek na vlhkých kamenech potoka, srdce mu rychle a silně bušilo. Měchýř se vyprázdnil a po stehnech se mu rozlilo teplo. Klel ze studu, z šíleného strachu o Ingrid, z neskutečnosti.

Pak se zvedl, vystoupil zpoza svého pohodlného bloku skály, přičemž byl zcela viditelný proti večernímu nebi za sebou.

Lovci vyběhli ze tmy a on na ně křikl. Jeden z nich kulhal a on si přál, aby tu svini býval byl trefil do srdce a ne do stehna. Jedno světlo zářilo bíle a silněji než čelovky. Zastínil si oči rukama. Reflektor kamery. Ti hajzlové ho filmují.

Lovci se zastavili na dvacet kroků od něj a začali v rytmu tleskat, nejprve tiše, pak silněji. Sklonil se, zvedl kámen, hodil jím, ale netrefil. Sedm střelců stálo v řadě a mířilo. Zelené a červené laserové hledáčky mu na těle hravě skotačily, až se mu střetly nad srdcem.

Pak se dali do zpěvu a on vypnul mozek. Stál zády proti útesu v jedné z nejopuštěnějších a nejodlehlejších krajin na světě, zatímco kati křičeli, dupali a tleskali *We Will Rock You* od Queenů...

BUDDY, YOU'RE A YOUNG MAN, HARD MAN!
SHOUTIN' IN THE STREET
YOU GOT BLOOD ON YO' FACE
YOU BIG DISGRACE

WE WILL WE WILL ROCK YOU!

Zpívali čím dál hlasitěji. Dupání pohorek se neslo horami. Před klientem se rozevřel půlkruh. Vrávoravě

vykročil vpřed s puškou v ruce, působil nerozhodně, sklonil hlaveň a zase ji zvedl.

Snažil se pod kloboukem s širokou krempou najít klientovy oči, získat trochu lidského kontaktu, ale reflektor kamery ho oslňoval. Šermoval rukama proti světlu, ovšem Ingrid nikde neviděl. Divoká naděje mu otevřela hrdlo a nahlas neartikulovaně a triumfálně vykřikl.

Klient se naklonil na stranu a pozvracel se. Postavil pažbu na kameny a opřel se o hlaveň. Velitel mu něco ostře a rychle nakázal, muž přikývl a otřel si pusou.

Pak se velitel otočil směrem ke kořisti a nízkým obloukem k ní něco hodil.

Automaticky chytil černý, těžký, zavázaný pytel. Chvilí se díval na tiché, nehybné muže, než pytel otevřel a vyndal jeho obsah.

Svět zanikl a chvíli nato zemřel Kasper Hansen.

1

Michael Sander si pročísł vlasy a upravil kravatu. Míjel právě třímetrovou bílou zeď obklopující sídlo na jedné z nejdražších adres v Dánsku. Budovy v ulici Richelieus Allé v Hellerupu u Kodaně spadaly všechny do vytoužené kategorie rozlehlé vily a skutečné paláce.

Prohlížel si jmenovku zapuštěnou do zdi u brány, stálo na ní CASPERSEN. Zkontroloval si pěšinku ve vyleštěné mosazné destičce, stiskl zvonek a pokusil se důvěryhodně usmát do kamery.

„Kdo je?“

Otázka zazněla z reproduktoru ve sloupku brány.

„Michael Sander.“

„Vteřinku.“

Brána se otevřela a oblázky mu na příjezdové cestě zakřúpaly pod nohama.

Usmívající se delfíni v kašně před domem chrlili pramínky vody na nahou nymfu, která vypadala podivně živě a smyslně. Otevřená garáž vystavovala hračky nějakého bohatého muže: nebesky modré maserati quattroporte, mercedes roadster a rolls royce holubí šedi. Na poznávacích značkách stálo SONARTECH 1-3.

Před hlavním schodištěm parkoval obyčejný černý opel.

Michael si byl vědomý určitého optického klamu. Bílý dům působil od brány nestydatě velký, ale to se pletl. Ve skutečnosti byl obrovský.

Vystoupal po osmi širokých schodech a v okamžiku, kdy pozdvihl ruku ke klepadlu, se dveře samy otevřely.

Nejprve si ho přeměřily šedé oči, až pak se tvář opatrně roztáhla do rezervovaného úsměvu. Byla to vysoká žena se širokou rozložitou kostrou. Nikdy asi nebyla šarmantní nebo úchvatná. Obličej měl výrazné, ale symetrické rysy a Michael odhadoval, že jí je o několik let méně než jemu.

Rutinně mu stiskla ruku a představila se.

„Elizabeth Caspersenová Behncková.“

Pak ho vedla za sebou po bílozelené mramorové dlažbě v hale, takže Michael měl příležitost si ji prohlédnout. Na sobě měla černý kašmírový svetr, perlový náhrdelník, tmavošedou sukni jednoduchého střihu a nápadné tmavočervené punčochy, což mu připomnělo hubené nohy čápa. Byla příliš vysoká na to, aby mohla nosit jiné boty než s plochou podrážkou. Navíc byla intelektuální typ člověka.

Potenciální klienty dělil primárně na lidi intelektuálního a tělesného typu. Samozřejmě pak existovaly podtypy, jen vzácně ale musel změnit první dojem. Michael věděl, že Elizabeth Caspersenová Behncková je dědičkou kolosálního rodinného jmění a partnerem jedné z největších a nejstarších advokátních firem v Kodani. Takže byla nepochybně vzdělaná, to ale nebylo rozhodující pro zařazení do kategorie tělesného nebo intelektuálního typu. Spíš to byl způsob, jak boky navazovaly na trup a nohy, křivka beder, držení těla, délka kroku. Zda měla ruce a nohy nakrémované či suché.

Jeho žena se ho občas ptala, do jaké kategorie spadá on sám a to Michaela pokaždé trochu ranilo. Sám sebe chápal jako šťastný mezityp. Byl smyslný, ale uvažoval racionálně.

Elizabeth Caspersenová před ním kráčela po schodech nahoru a jemu připadalo, že stoupá zoologickým muzeem. Na všech stěnách visely vycpané hlavy a paroží všech možných tvarů a velikostí čeledi jelenovitých

a antilop. Prázdné oční důlky ho pozorovaly ze všech stran a z trofejí se linul suchý, zatuchlý zápach.

Na první podestě schodiště po něm vztahoval dvouapůlcentimetrové drápy africký lev. Nad jednou z jeho předních tlap vyčnívala z mahagonové desky obrovská hlava, černé pysky byly nakrabacené přes zažloutlé zuby, hřívu měl zježenou. Zuřivý pohled skleněných očí ho přikoval k zemi.

Žena se ohlédla.

„Otec mu říkal Louis. Děsivé, vidíte?“

„To rozhodně, paní Caspersenová Behncková.“

„Stačí Elizabeth, smím-li vám říkat Michaeli.“

„Samozřejmě.“

Jako by ho to zvíře zhypnotizovalo.

„Představte si, že jste malá holka s bujnou fantazií a že byste musel pozdě večer po schodech dolů, když byste si chtěl skočit pro něco do kuchyně.“

„Tak to bych měl noční můry ještě dneska,“ odpověděl jí.

Stoupali po schodech, dokud se Michael opět nezastavil přímo pod třímetrovým portrétem majitele domu, nedávno zesnulého podnikatele Flemminga Caspersena. Malba byla věrná jako fotografie. Na jedné straně obrazu byly police s pozlacenými starými svazky a Caspersen se zamyšleně opíral rukou o kulatý stolec. Ležely na něm pergameny s pečetěmi a nažloutlé rukopisy, mapa a rozevřené folianty, jakoby miliardáře vyrušili při zkoumání pramenů Nilu či samotné podstaty světa.

Za nebožtíkem se tyčil šedý grizzly a jejich stíny splývaly na zdi. Caspersenova mužná energická tvář byla vážná, bílé vlasy měl naježené. Hnědé oči sledovaly přihlížejícího pozorovatele a vyvýšená poloha obrazu a mužova vysoká postava mu dodávaly královskou důstojnost. Kravata měla vzor decentních šedých

proužků a oblek mu padl, jako by jej vyvinuli v aerodynamickém tunelu.

„Můj otec se rád prezentoval jako renesanční člověk,“ ozvala se Elizabeth Caspersenová. „Ačkoli pochybuji, že by si kdy přečetl nějakou beletrii. Vždycky říkal, že toho sám zažil dost. Smyšlené životy mu připadaly nudné.“

Michael ukázal na hlavu nosorožce visící šest metrů nad zemí. Zvíře smutně pošilhávalo po šedých plochých pahýlech, které mu zbyly po rozích.

„Co se stalo s támhletím?“

„Před pár měsíci se někdo vloupal do domu. Opřeli si o zeď zahradníkův žebřík, uřízli rohy pilkou na železo a zmizeli. Matka byla zrovna v nemocnici a v domě nikdo nebyl. Policie říkala, že to provedli velice profesionálně. Vlastně bychom ho měli sundat. Nosorožec bez rohů nemá celkem smysl.“

Ukázala na skříňku dole u vchodových dveří. „Hlavní dveře vypáčili a alarm deaktivovali tekutým dusíkem.“

Michael se vyklonil přes zábradlí a zkoumal stěnu smetanové barvy pod ořezanou trofejí. Po žebříku tam vážně zůstalo několik tmavých skvrn.

„Zoologická muzea a soukromé sbírky jistě čelí epidemii krádeží rohů,“ prohlásil. „Údajně by měly léčit všechno od impotence až po rakovinu.“

„Byly to impozantní rohy,“ pokračovala. „Otec to zvíře zastřelil v Namibii v třiasedmdesátém. Je to bílý nosorožec. Nebo byl.“

„Myslel jsem, že jsou chránění.“

„Zastřelil ho pro účely výzkumu, což samozřejmě jinými slovy znamená, že podplácel. Otec se nezastavil před ničím, dokud nedosáhl svého.“

Michael se zastavil. To prehistorické zvíře v něm vzbuzovalo zvláštní lítost.

„Rohy vážily asi osm kilo, což hodnotou odpovídalo stejnému množství kokainu,“ informovala ho. „Prodejní cena na ulici je vlastně úplně stejná. Padesát dva tisíc dolarů za kilo.“

To Michaela ohromilo. Čtyři sta tisíc dolarů za půl hodiny práce bylo fajn. Nebo spíš úžasné.

„Nic jiného nevzali?“ zeptal se.

„Matka má šperky uložené v bezpečnostní schránce v bance a v domě nemáme nikdy větší hotovost než je potřeba na zaplacení zahradníka a úklidu.“

Vedla ho chodbou ve druhém patře. Minuli potmělou ložnici a Michael koutkem oka zahlédl vyhublou ženskou tvář na polštáři. Velké, jakoby ptačí oči otočené ke dveřím. Zdravotní sestra právě zavěšovala na stojan sáček s infuzí.

„Flemmingu? Flemmingu?“

Sestřička zavřela dveře.

Volání nepřestávalo.

„To je moje matka,“ vysvětlila Elizabeth Caspersenová. „Má Alzheimeru.“

Michael se soucitně usmál.

Otevřela další dveře a Michaela oslnilo světlo odrážející se od třpytivé hladiny Øresundského průlivu.

„Pěkný pokoj, že?“ zeptala se.

Okna od podlahy ke stropu měřila minimálně šest metrů.

„Nádherný,“ odpověděl jí a zastínil si oči.

Poznával interiér pokoje z portrétu Flemminga Caspersena. Knihovnu lemovala černá, umělecky kovaná lávka tvořící ohoz. Vysoko nad hlavou mu tlapami šermoval obrovský vycpaný medvěd.

„Medvěd kodiak, Aljaška, pětadevadesátý,“ prohlásila lakonicky.

„Začínám chápat, proč jim hrozí vyhynutí,“ utrousil.

„Vy nechodíte lovit?“ zeptala se ho.